

היכל הוראה

פסקי דינים * תשובות * הוראות

מבי מדרשא "היכל הוראה" – מיסוד שר ההוראה מרן ה"קמה בשם" זי"ע
בראשות בנו נאב"ד היכל הוראה הגאון הגדול רבי משה בראנסדארפער שליט"א
מגדולי פוסקי דורינו ובעל שו"ת היכל הוראה * י"ל ע"י איגוד הרבנים תלמידי "היכל הוראה"

גליון י * פרשת בהעלותך תשפ"ג

בין כותלי ההיכל

אחד מראשי הכוללים הפעילה ק"י ירושלים תו"ב בא אל "היכל הוראה" לפני מורינו הרב שליט"א ושאלתו בפיו: אחד מתורמי הכולל שזקוק לישועה בא אליו ונתן לו חמשת אלפים דולר עבור עשרה מבני הכולל [דהיינו חמש מאות דולר לכל אחד מהעשרה] שקבלו על עצמם לישב בתענית יום אחד לישועתו. ושאל והיות כשהגיע לכולל וכסיפור להם על הצעת הנדיב הרבה מהם הסכימו לתנאי והם רוצים להימנות על המניין ועכשיו הוא בעצמו מסתפק את מי להעדיף שהרי כל האברכים שוים לטובה ועל פי ההלכה רוצה לדעת את מי יש להעדיף, והוא אינו רוצה שלאף אחד מחברי הכולל יהיה תרעומת בלבו עליו, שזה כשלושים אברכים שהם רוצים למנות מן המניין להיות בתענית ולקבל את הסכום ההגון.

השיבו מורינו הרב שליט"א, שהעצה היחידה שאפשר לתת לו היא להטיל גורל בין חברי הכולל ומי שיעלה בידו הגורל הוא זה שיזכה להמנות על עשרת האברכים שקבלו את הממון שהבטיח הנדיב עבור התענית. אולם מעיקרא דדינא אין לעשות כן ואדרבה הנדיב הזה אפשר שהוא מסייע לידי עוברי עברה ולא תבוא ישועה מהנהגה זו. וכפי אשר שמע בעבר מאביו רבינו מרן הקנה בשם זצוק"ל בין השיחים כשדבר עמו אודות אחד שאמר לאברכים שאם יתענו לישועת פלוני יקבלו עבור זה ממון כל אחד 100 דולר, ואמר עליהם שאסור לעשות כן, ואדרבה במעשה זה הם נחשבים כאילו מקריבים קרבן לע"ז רח"ל, ע"כ, (ע"י שו"ע או"ח סי' תקס"ב, ובבלבטו וט"ו משנ"ב סק"א), דתענית חשיב כקרבן, ונתמטט חלבו ודמו, וכשמתענה משום ממון לא הוי כמקריב קרבן לה', אלא רח"ל וכו'.

ברם, להלכה למעשה הציע מורינו הרב שליט"א לראש הכולל, שידבר עם הנדיב שיחיי' ויסביר לו חומר הדברים, ויאמר לו שאדרבה אם הוא רוצה לזכות בישועה שיסכים לחלק את כל הסכום בין כל האברכים והם ילמדו בהתמדה ובשעות רצופות לטובתו ולישועתו, וזה יעמוד וודאי לזכותו ולישועתו.

פסקי דינים מתוך שאלות ותשובות שעלו על שולחן ההיכל לפני מורינו הרב שליט"א

ברכת 'ברוך שעשה לי נס במקום הזה' כשאני יודע היכן הוא המקום בדיוק
אירע לו נס במקום רחב וגדול, כגון מעל נהר הירדן וכדומה, ואינו יודע היכן הוא המקום המדויק שבו אירע הנס, אינו יכול לברך ברכת "שעשה לי נס במקום הזה", וכן אם אירע לאביו נס במקום שהוא אינו יכול לברך "שעשה נסים לאבותינו במקום הזה" אלא עד שיראה את המקום המדויק שבו אירע הנס אז יכול לברך בשם ומלכות. אמנם כשרואה את כל המקום בכללותו ולא המקום המדויק עליו להודות להשי"ת על רוב רחמיו וחסדיו שהצילו בזה המקום, אך בלא ברכה בשם ומלכות.¹

אם מותר לבן שיש לו טענה ממונית על אביו לתובעו בדין תורה

קיבל מזקיניו בעודו קטן דירה ומחסנים וכו' במתנה מחיים, ואביו בא בתחבולה אחרי שאביו הלך לעולמו והא היה עדיין קטן והחתימו על מסמכים שלא הבין כלום ונשלו מהנכסים, מעיקר הדין הנכסים שייכים לבן.² ולפיכך אם כבר נישלו אביו מן הנכסים מותר לו לתובעו בדין, אבל כל זמן שלא נישלו מן הנכסים רק מאיים לעשות כן אסור לתובעו מצד כיבוד אב. ובכל אופן, כדאי שיתפשר עם אביו ולא יתבענו לדין, אלא אם כן האב הוא בכל יכולת ממון שאין לו כלל צורך בנכסים הללו.³

קבלת עדות מצולמת בהקלטת וידאו

אמרה תורה "על פי שנים עדים יקום דבר", אמנם בזמנינו אשר פעמים רבות בעלי דינים מתעדים בהקלטת וידאו את שיחותיהם, הרי שאי אפשר לקבל עדות מתוך הקלטת וידאו, היות ואין כאן עדות אמיתית בפני בית דין על הבעלי דינים, ובפרט כאשר ישנה אפשרות ממשית שיוכל אחד הצדדים לשנות את ההקלטה לאחר שהקליט אותה⁴ ומה שמשמשים לפעמים במצלמות הוא רק לעזר לבירור וחקירת העובדות ולהגיע לאמיתת הדבר.

1. כן מבאר מורינו הרב בשו"ת היכל הוראה חלק ו' (הוראה י"ח), על שאלה על אחד שטס במטוס מעל נהר הירדן וכן מי שעמד בתצפית במקום גבוה וראה את כל נהר הירדן בבת אחת שכן מוכח בביאור הלכה (סימן ריח סעי' א) דצריך שיראה בפרטות המקום ההוא שנעשה בו הנס, ואם רואה כל הירדן אף שודאי נכלל בו אותו מקום שנעשה בו הנס מכל מקום אין זה נקרא בפרטות כי אינו יודע המקום ממנו היכן אירע הנס, והדבר פשוט שברכה זו בהתרגשות הלב היא תלויה דכשרואה המקום שנעשה בו נס הוא מודה לרבונו על הנס שעשה לאבותיו במקום הזה ואם אינו רואה אותו בפרטות לא ישים על לבו להודות להקב"ה על נסיו הגדולים עליו או עם אבותיו, והוא הדין בנידון שיועד שבתחום זה נעשה הנס מכל מקום מכיון שאינו יודע את מקום המדויק אינו יכול לברך בשם ומלכות.

2. בתשובת היכל הוראה חלק ו' (הוראה קס"א) הוסיף מורינו הרב עוד, דיסוד דברינו הוא על פי מה שכתב בשו"ע (ח"מ סי' רמג סעי' טו) דאם יש דעת אחרת מקנה לקטן הוא זוכה בו והרי הוא שלו. ומה שאמרו דמצאית קטן היא של אביו היינו באין דעת אחרת מקנה, ובנדון דידן הרי יש דעת אחרת מקנה, דהיינו אבי אביו שהקנה לו הדירה במתנה שעה אחת קודם מותו כמבואר בשטר הצוואה, ובכה"ג אין לבנו דהיינו אבי השואל שום קנין בדירה שקיבל במתנה בצו הירושה שעתה קודם מיתת זקיניו, ואף שכתב המחבר (ח"מ סי' רפב ס"א) דאין זו מדת חסידות להעביר הבן מירושתו (וזה כולל גם אם הבן מקבל פחות בירושתו מחלקו המגיעו אילולי המתנה), מכל מקום מאי דעבד עבד והוא של הבן שקיבלו במתנה שעה אחת קודם מיתתו בתורת מתנה ולא בתורת ירושה.

3. בשו"ע (ו"ד סי' רמ סעי' ח) כתב וז"ל: עד היכן כיבוד אב ואם אפילו נטלו כיס של זהובים והשליכו בפניו לים לא יכלימם ולא יצער בפניהם ולא יכעוס כנגדם אלא יקבל גזירת הכתוב, ע"כ. ומקור דבריו הוא בגמרא קידושין (לכ ע"א). ומפשטות דבריו משמע דאסור לו להעמידם בדין, מכל מקום הרמ"א שם הוסיף בשם הטור דאם כבר זדקוהו אסור להכלימם אבל מותר לתובעם לדין.

ואע"פ שכן היא ההוראה הלכה למעשה, הורה מורינו הרב שליט"א, שבנדון זה מותר לו לתבוע את אביו, מ"מ טוב יעשה אם אפשר לבוא לעמק השוה עם אביו בלי תביעת בית דין, שכן מבואר בברכי יוסף בשם ספר חסידים (סימן תקפ"ד) דלא יתבע אביו לדין אע"פ שחייב לו, ובאם לא יבוא עמו לעמק השוה יכול לירד עמו לדין בשופי (כמו שכתבתי לעיל הלכה למעשה), ובפרט שהשואל שהוא בן תורה יש לו לחם צר ומים לחץ ואין לו קורת גג לראשו, ואילו האב שקיבל את חלקו בירושה הוא בעל יכולת ממונית ורק מתוך שיקולים אנוכיים מונע טוב מבנו, בכהאי גוונא ודאי שיכול לתבוע את אביו לדין.

4. פסק דין בדיני דברים אצל מורינו הרב שליט"א בין ראובן התובע לשמעון הנתבע הובא בהיכל הוראה חלק ו' (הוראה קנ"ג) הוסיף עוד שם, דהנה לענין עדות קידוש החודש שנינו בברייתא ברה"ה (כד ע"א) שאם ראוהו העדים בעשית אין מעידים על קידוש החודש. וכן פסק הרמב"ם בהל' קידוש החודש. אמנם עיין שו"ת שבות יעקב (ח"א סי' כז) שכתב, שדוקא בקידוש החודש החמירו משום שקלקלו הבייתוסים, וכמש"כ הרמב"ם (קה"ח פ"ב ה"ב), אבל לא בשאר עדיות. ובברכי יוסף (ח"מ סי' לה) כתב בשם הלכות קטנות שעדים שראו את הנידון עובר עבירה בתוך מה שנצטייר במראה זכוכית והכירו הכל, אין זו עדות גמורה, והראיה מדין עדות של קידוש החודש שראינוהו בעשית אין מעידין, משמע שמתוך עשית אינה ראיה, ודחה הברכ"י דשאני התם דיש מצאיות דראו כוביתא דעיבא [ענן בדמות לבנה], אבל בנידון דידן אם הוא באופן שאין להסתפק בשום מצאיות אחרת אפשר דמיקריא ראיה.

אלא דעם כל זה פשוט וברור שטרט וידאו גרע מעשית דלית בה לא הוכחה ולא אומדנא, והטעם לזה משום שטרט הוידאו עיקרו בנוי על צירוף של תמונות בודדות שמעבירים אותן במהירות ע"ג המסך, והרוצה לשקר יכול לשקר בקלות ולשלב בתוך התמונות מה שלא שייך להן, או להוציא מתוכן ולגזור מה שאינו מעוניין שיראו, וכמו שנתברר כמה וכמה פעמים בדיונים שהיה בבית דינו "היכל הוראה" וכמו כן להבדיל אלף אלפי הבדלות בית דיניהם של עכו"ם אין תוקף על דברים שבנויים רק על צילומים שבזמנינו בקל אפשר לערוך כל מיני צילומים וסרטונים, הגם שאין אנו מתיחסים לחוקי עכו"ם.

מילי דהוראה

אחד מיחיד סגולה פעה"ק ירושלים ת"ב, שידי רב לו בזכיו הרבים, ובפרט במצות שילוח הקן, שכידוע ומפורסם סגולה גדולה היא לכמה וכמה ענינים וכדי לזכות הרבה מאח"כ הוא מחפש אחר קן ציפור ומביא לשם את הרוצים לזכות במצוה שיקיימו את המצוה בגופם ולאחר ששילחו האם וזכו בביצים הוא מבקש מהם להפקיר את הביצים והוא מניחם בחזרה בקן ואח"כ אחרי ששבה האם אל קינה הוא מזכה עוד אחד במצוה וחוזר חלילה ולאחרונה אמר לו אחד מאלו שרצה לזכותם במצוה ושאל אותו אם מצי למעבד הכי ועו"ה השיב לו שדבר זה כבר מובא בפוסקים, והורו דשפיר מצי למעבד הכי, ועתה הרוצה לזכות במצוה מתחבט בדעתו אם לקיים המצוה באופן זה.

הורה לו מוריניו הרב שליט"א שאין הכי נמי שגם השני מקיים את המצוה וכבר אמרו בגמ' (חולין קמא א): שלחה וחזרה אפילו ארבעה וחמשה פעמים חייב. ולכא' משמע דבשלחה וחזרה חלה מצוה נוספת לשילוח הקן, אולם אעפ"י כן יש מקום להעיר שאולי הצד הסגולי של המצוה לא יתקיים בו, וכמבואר בגליון בית לחם יהודה על השו"ע (י"ד ס"ו רצב הלכות שילוח הקן) מהזוהר הק' דצריך דווקא ליטול הבנים דכשהמשלח לוקח הבנים האם הולכת וצועקת וכו' ומכאן זה נעשה התעוררות למעלה גם לרחם עלינו בגלות, ומשם משמע דאם מחזיר הבנים והאם חוזרת ורואה בניה, אינה צועקת ועל כן לא נעשה התעוררות למעלה, וממילא לא מתעורר רחמים עלינו.

עוד הוסיף הרב שליט"א, שהרבה כבר שאלו על זה שאין להם מה לעשות אם הביצים אם הם יכולים להחזירם, והורה להם להלכה למעשה, שאין הכי נמי מקיימים מצוות שילוח הקן אולם חוסר חלק הסגולה בה.

כיבד מוהל אחד שימול את בנו אם מותר לחזור בו ולכבד צדיק אחד שנודע לו עתה שאף הוא מוהל

מי שנולד לו בן למז"ט, וכיבד למוהל אחד למול את בנו, אמנם לאחר מכן נתגלה לו שחכם וצדיק אחד שהוא מקושר אליו מאוד הוא גם כן מוהל ובקי במלאכת המילה, ולכן ברצונו לחזור בו מלכבד את המוהל הראשון, ובכוונתו להזמין את החכם שהוא מקושר אליו ולכבדו במצות המילה.

הרי הדין חלוק: אם נודע לבעל הברית על החכם שהוא מקושר עליו גם כן מוהל ועדיין יכול להודיע למוהל הראשון והוא מודיע לו שמסר זכות המילה לאחר אפשר למצוא צד להקל, וכמובן באופן שאין אחרים יודעים מזה שבעל הברית הזמין כבר את המוהל הראשון, אבל אם יודעים ויוכל לגרום על ידי זה הלבנת פנים של המוהל הראשון אין להקל בזה, וצריך שהמוהל הראשון ימחול בלב ונפש חפצה.⁵

5. בהיכל הוראה חלק ו' (הוראה צ"ב) ביסס מוריניו הרב שליט"א והוסיף, דהגם שפסק הרמ"א בשו"ע (י"ד ס"ו רסד סעי' א) דאם נתנו לאחד אסור לחזור בו עיי"ש, מ"מ כתב הט"ו (שם סק"ה) דאם נודמן אח"כ מוהל שהוא אוהבו או צדיק, ואנן סהדי דאילו היה שם בשעה שנתן להראשון למול היה נותן לזה אין כאן משום דבר כזב ומותר לחזור בו, ע"כ. א"כ בנדון דידן שאבי הבן מקושר מאוד לחכם ההוא, ורק לא ידע שהוא גם מוהל מומחה, ויזים מוכיחות שאם היה יודע מתחילה שהוא מוהל, היה בודאי מכבד אותו למול את בנו, מעתה לא גרע ממש"כ הט"ו דאילו היה שם בשעה שנתן לראשון למול היה נותן לזה.

אולם מצאנו בשו"ת חתם סופר (י"ד ס"ו רמז) דאם בשעה שאמר למוהל הראשון סליק אדעתיה ממוהל אחר שוב אינו יכול לחזור בו אפילו המוהל השני מוהל יותר טוב ממנו, ע"כ. מכל מקום בנדון דידן שפיר יכול ליתן לאחר דמה דסליק אדעתיה ממוהל אחר, היה מחמת חסרון ידיעתו שגם רבו הוא מוהל, ובכה"ג נראה דגם חת"ס יודה שיכול ליתנו לשני. אולם ודאי שכל זה שיכול לחזור בו הוא רק באופן שלא יגרם היזק למוהל הראשון דוקא, כמו שכתב חת"ס בתשובתו שם.

הלכה והוראה בישראל

בניית מקוה כלים הנבנה כעת אם יש לחוש על האילנות המאהילים על גג המקוה ששם מצטברים מי גשמים עבור המקוה

שוב ראיתי לדברי הרמב"ם בפירוש המשניות בפרה (שם) שנתן לדין זה טעם חדש וז"ל: אמר שהמלא את החבית מים חיים לקדש אותה, מתנאי המלוי שיהא בכלי כמו שקדם, ואם סייע למים שירדו לכלי בידו או ברגלו או בדבר שמקבל טומאה מן האכלין הרי זה פסול מפני שלא נתמלא בכלי, וזה דומה למי שחופן בידו או בעלה מן המעיין ונותן בחבית וכו', ואם סייע למים להגיע לאותו הכלי. בדבר שאינו מקבל טומאה הרי אותו המים כשר, מפני שאותן הדברים שסייע בהן יהיו כעין תעלה שהמים עוברים בה, והמלוי אינו אלא בחבית הזו שהמים נמצא בה, כי בשעה שהמים עוברים על דבר שאינו מקבל טומאה הוא מים חיים כמו שהיה במעיין, ואינו נקרא שאוב עד שיגיע לחבית כמו שיתבאר במקוואות, עכ"ל.

ומדיק לשון הרמב"ם שכתב 'מפני שאותן הדברים שסייע בהן יהיו כעין תעלה שהמים עוברים בה', משמע דאין החסרון מחמת הוייה על ידי דבר המקבל טומאה אלא מחמת שמאבד שם מים חיים, וזה צריך טעם מפני מה כשהמים עוברים על דבר המקבל טומאה הפסידו שם מים חיים וכשעברו על דבר שאינו מקבל טומאה אתה מחשיבו שהוא כעין תעלה שהמים עוברים בה, ויש לעיין. ובמשנה אחרונה שם כתב לבאר דברי הרמב"ם וז"ל: ונראה שיצא לו כן מסוגיא דבחים שם דבטר דאמר הויתן ע"י טהרה בעיני א"ר יוחנן מעדותו של ר' צדוק נישנית משנה זו דתנן בפ"ו דעדיות העיד ר' צדוק על זוחלין שקלחן בעלי אגוז שהן כשרין. ולכאורה הך דר' צדוק אינה ענין לכאן דגבי מעין ק"ל אם העבירו ע"ג כל בטל שם מעין ממנו כדתנן רפ"ה דמקואות וקא"ר צדוק דעלי אגוז אינם כלי. ומה ענין זה לכאן דלא איירי אלא במקבל טומאה. ומזה למד דמקבל טומאה הוי לענין זה כמו כלי וכי היכי דבכלי בטל שם מעין ה"ג המקבל טומאה מבטל שם מעין דכל שאין הויתו בטהרה הרי הוא ככלי ובטל שם מעין וחשיב כשאובין וזהו שכתב כמו שהתבאר במקוואות דכלי מבטל המעיין, עכ"ל. מעתה בנדון דידן, שהאילנות העומדים שם ודאי אין להם שם כלי ועל כן אף אם המים ירדו עליהם אינם מקבלים טומאה ולא יפסלו את המקוה, אולם צריכים להתבונן באילנות עצמם שאין עליהם דבר זר (לפעמים מסתבכים שם דברים מהרוח וכד') שהוא מקבל טומאה שמי גשמים שיפלו עליהם יגיעו למקוה כי באופן זה יש שלפעמים תתעורר שאלה אם לא פסלו את המקוה.

פירוש הרא"ש וז"ל: פירוש כגון שהקילו של מים יורד מן ההר ואינו מגיע לחבית ונתן ידו או רגלו כדי שיעברו המים על גביהם לחבית וכן עלי ירקות שמקבלים טומאה כדיליף בפ"ב דבחים מקרא דכתב מקוה מים יהיה טהור הויתן ע"י טהרה תהא ואף על גב דכתב במי מקוה ילפינן מינה כל הויות של מים המטהרים שתהא מהוה אותן ע"י דבר אחר שאינו מקבל טומאה, עכ"ל.

הרי לן שנפסלו המים רק אם הגיעו המים על ידי אדם או דבר שהוא מקבל טומאה, ועל כן בנידון דידן, כשהמי גשמים פגעו בעץ מחובר שאינו מקבל טומאה, תחילת הויתו על ידי טהרה קרינן לה ושפיר אין המים פסולים למקוה.

לכבוד הרב הגאון רבי ..... שליט"א, אב"י בק"ק ס. פאולא במדינת ברזיל אודות מה ששאלת על המקוה לכלים שבונים לבני קהילתכם, והמקום היותר מתאים לזה הוא ליד איזה אילנות שהם יאהילו על הגג ששם יתקבצו המי גשמים ויש שהעירו על זה שאולי יש לחוש שאין הויתו על ידי טהרה זה פוסל המקוה, שהרי מי הגשמים יורדים קודם על האילן ומשם הם מנטפים אל הגג שמשם יורדים המים לתוך המקוה, ואולי אין מקום לחוש כיון שהאילנות הרי הן מחוברות לקרקע ואינן מקבלות טומאה, ושאלוני אם יש לחוש לזה.

הנה מעולם לא שמעתי שיעירו על זה וכבר ראיתי הרבה מקוואות שבנויות באופן זה ולא ראיתי ולא שמעתי שיקפידו על זה, וגם כשנוליתי אל אאמו"ר ה'קנה בשם" צדוק"ל בשעה שהלך להשיגח על מקוואות פעה"ק ירושלים תו"ב שעמדו תחת פיקוחו והשגחתו והרבה מהמקוואות היו באופן זה ולא העיר שצריך לגזום ענפי האילן, ופשוט דבאופן זה שהמים יורדים יש מן האילן אל הגג אין לחוש לכלום.

ועתה טעמי ונימוקי הוא כדלהלן, דכעין נידון דידן מצינו לענין פרה אדומה שמי ההזאה צריכים להיות מים חיים דהיינו שמי המעיין יבואו ישירות מן המעיין אל הכלי בלי הויה של אדם או דבר שמקבל טומאה באמצע, וכדאיתא במשנה פרה (פ"ו מ"ד) וז"ל: נתן ידו או רגלו או עלי ירקות כדי שיעברו המים לחבית פסולים, עלי קנים ועלי אגוז כשרים [פי' המים הזורמים באופן טבעי בדרך זרימתם לא יגיעו אל הכלי ולכן הוא מניח את ידו או רגלו או עלי ירקות שמחברים לירק והם שומרים בשביל להטות את הזרימה אל תוך הכלי] זה הכלל דבר שהוא מקבל טומאה פסול ודבר שאינו מקבל טומאה כשר, ע"כ לשון המשנה.

ופירש הרא"ש וז"ל: פירוש כגון שהקילו של מים יורד מן ההר ואינו מגיע לחבית ונתן ידו או רגלו כדי שיעברו המים על גביהם לחבית וכן עלי ירקות שמקבלים טומאה כדיליף בפ"ב דבחים מקרא דכתב מקוה מים יהיה טהור הויתן ע"י טהרה תהא ואף על גב דכתב במי מקוה ילפינן מינה כל הויות של מים המטהרים שתהא מהוה אותן ע"י דבר אחר שאינו מקבל טומאה, עכ"ל.

הרי לן שנפסלו המים רק אם הגיעו המים על ידי אדם או דבר שהוא מקבל טומאה, ועל כן בנידון דידן, כשהמי גשמים פגעו בעץ מחובר שאינו מקבל טומאה, תחילת הויתו על ידי טהרה קרינן לה ושפיר אין המים פסולים למקוה.

הפקוד: "ואנחותו" 105646-33-053

איגוד הרבנים
תלמידי היכל הוראה
בארה"ק העונים
לשואלים דבר ה'
זו הלכה

יחשלים	ח"פה
בית שמש	קריית ספר
ביתר	כרמיאל
בי ברק	טבריה
טל טטון	צפת
אשדוד	אור הגנוז
ערד	נוף הגליל
תעננה	

זמני קבלת קהל במרכז "היכל הוראה" בירושלים רח' זוננפלד 3 טל' 02-5322775

מוצש"ק ומוצאי י"ט מחצית שעה אחרי זמן ר"ת למשך שעה	שבת ויו"ט משעה קודם השקיעה עד רבע שעה קודם השקיעה	ערש"ק וערב י"ט לפנה"צ 11:00 עד 1:00	א-ה מהשעה 10:00 לפנה"צ עד 9:00 בערב רצוף
---	--	--	--

ע"פ תקנת רבינו מרן ה'קנה בשם" זי"ע שאלות דחופות או שאינה סובלת דחי, בכל עת וזמן בימים ובלילות.

בית בן הרב
הרה"ג שמוען עוזר בראנדסדארפער שליט"א דומ"ץ היכל הוראה
רחוב רבינו גרשום 5 [כניסה א' קומה 2] י-ם פל' 0527155774

בית מוריניו הרב שליט"א
מעל בנין היכל הוראה
טל' 05370033-02 פל' 053-3111159

לקבלת הגליון במייל 5322775@GMAIL.COM